דאמר ליה. לבליה לכי שמענא לנדרה הפר לה: **וקפריך.** לכי שמע ליפר לה (ה)(ו) **סוף** הבעל? סבר דלמא מיטרידנא: **משום דבר משמע סוף.** וקרינן ביה "שמע אשה" ואדהכי מלי מיפר: **סיינו דר' זירא.** דאמר במסכת מנחות בפ' המנחות והנסכים והכי הוא שאלה שאלה לעילא מדר' יהודה בר תורה אור לאלעזר מנין לאומר "הרי עלי ששים ואחד עשרון" שמביא ששים בכלי אחד, ואחד בכלי אחד, והכי תנינן במתני' "מתנדב אדם מנחה של ששים עשרון ומביא בכלי אחד ואם אמר הרי עלי ששים ואחד מביא ס' בכלי אחד ו' בכלי ו' פתח ר' יהודה בר אלעזר" והתם מפרש כו' ל"ל הרי הוא אומר "כל מנחה בלולה בשמן וחריבה" אמרה תורה הבא מנחה שיהולה להבלל וקיים להו לרבנן דס' נבלנין בכלי אחד ויותר אין נבלנין כו' ופריך התם מאי טעמא דאין נבלנין אלמא דבלילה מעכבת והתנן אם לא בלל כשר ומתרץ רבי זירא כי אמרינן דבלילה [אין] מעכבת, בראוי לבילה כגון ששים עשרונים הראוי לבילה אם לא בלל כשר, וכל שאין ראוי לבילה כגון ששים ואחד, בילה מעכבת, ומאחר דאין נבלנין אין מביאין, ה"נ גבי חרש יכל הראוי לשמוע כגון שאינו חרש, בדידיה אין שמיעה מעכבת ובעל מיפר בלא שמיעה, ושאינו ראוי לשמיעה כגון חרש, שמיעה מעכבת בו ולא מצי מיפר: **אי דילמא ושמע ליפר לא מעכב.** כלל: **בבת אחת.** בדיבור אחד: **דוקא.** יש לאותה ולא ששים בבת אחת: **שתי עונות כאחת.** בשתי קיומות: **שלבה גם בחבירתה.** הואיל ויש (ג) לו חברתה *(אחרת) מה בכך אם אשה אני: **והשקה לבדה.** דוהשקה דוקא משמע אחת ולא ב': *) [נ"ל אומרת]

מתני'

הבא נמי דאמר ליה "לכי שמענא מיפר לה", לכי שמע ליפר לה הוא? סבר דלמא מטרידנא **בעי** רמי בר חמא חרש מהו שיפר לאשתו - אם תמצא לומר בעל מיפר בלא שמיעה משום דבר מישמע הוא אבל חרש דלאו בר מישמע הוא היינו דר' זירא *דאמר רבי זירא "כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו וכל שאין ראוי לבילה בילה "מעכבת בו" או דלמא "ושמע אישה" לא מעכב? אמר רבא ת"ש "ושמע אישה" **פרט לאשת חרש** שמע מינה איבעיא להו בעל מהו שיפר לשתי נשיו בבת אחת: אותה= דוקא או לאו דוקא? אמר רבינא ת"ש *אין **משקין שתי סוטות כאחת מפני שלבה גם בחבירתה** ר' יהודה אומר לא מן השם הוא והאלא משום שנאמר *והשקה אותה לבדה:

מתני'

השתא וכו"ל דלא מצי הדר ביה וכי ממני לאפוטרופוס כל שעתא ושעתא בידיה הוא דאי בעי למיהדר בשליחותיה דשליח מצי הדר והך בעיא אע"ג דלא מפשטא הכא מפשטא מבעיין דבסמוך דבעל מיפר בלא שמיעה וכדלאפרש עלה בס"ד: **בעי** רמי בר חמא חרש מהו שיפר לאשתו. חרש המדבר ואינו שומע: **משום** דבר מישמע הוא. וכיון דראוי הוא לשמוע לא מעכב ביה שמיעה ומסקינן דבחרש מעכבא בי' שמיעה מדתניא ושמע אשה פרט לאשת חרש וכתב הרמב"ן ז"ל דדוקא חרש משום דלאו בר שמיעה הוא אבל אינש דעלמא דבר שמיעה הוא לא מעכבא ביה שמיעה דהני דליכא למיפשט בעיין דלעיל מדתניא ושמע אשה פרט לאשת חרש דימא מדנקט חרש משמע דהיכא דהוי בר שמיעה לא מעכבא ביה שמיעה דליתא משום דליכא לדחויי דלמא משום אורחא דמילתא נקט חרש וה"ה דבעל בעלמא דאי לא תימא הכי לעיל אמאי לא פשטוה להיא בעיא מהך ברייתא אלא ודאי משום דליכא לדחויי כדדמיקן מיהו אפילו הכי כיון דקאמר רמי בר חמא אח"ל בעל מיפר בלא שמיעה ומסמיך ליה ממי אדרבי זירא דאמר כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו משמע דהכי קיי"ל ועוד דפשטייהו דמתני' והך מתניתא דלעיל בהכי רחטי ואע"ג דשניהו אשטיי לא סמכינן וכן דעת הרמב"ם ז"ל: **איבעיא** להו בעל מהו שיפר לשתי נשיו בבת אחת. שאם נדרו שתיהן ואמר להן מופר לכן: **אותה דוקא.** "ביום שמוע אשה יניא לאותה" והא דבעיא בבעל ה"ה באב דגבי אב נמי כתיב "לאותה": **מפני שלבה גם בחברתה.** שפעמים שחברתה מהורה והיא טמאה וכשתראה חברתה אומרת מהורה אני תגיס דעתה ולא תרצה להודות וימחק שם שנכתב בקדושה: **לא** מן השם הוא זה. לא מפני טעם זה אמרו דאין משקין שתי סוטות כאחת אלא משום שנאמר והשקה המשקה ליה כאילו כתב והשקה אותה ודרשינן אותה לבדה. ולענין הלכה אינלא מ"ד דרבינא מדרבנן מוכח לה לבעיין דלא משמע להו אותה דוקא דהא יהבי טעמא מפני שלבה גם בחברתה הלכך נקטינן דבעל מיפר לשתי נשיו כאחת והכי איתא בתוספתא דמכלתין (רפ"ו) בפי' רבי יוסי בר' יהודה ורבי אלעזר בר' שמעון אומרים הפרת נדרים מעת לעת כילד היו על אשתו חמשה נדרים או שהיו לו חמש נשים ונדרו כולן ואמר מופר לכן מופרין מופר לך אינו מופר אלא לה ואין כן דעת הרמב"ן ז"ל משום דבפ"ק דסוטה (דף ח') אמרינן דמאן תנא קמא ר' שמעון היא דדרש טעמיה דקרא ומה טעם אותה לבדה מפני שלבה גם בחברתה אלמא לגולי עלמא דרשינן אותה לבדה ובפ' טרף בקלפי (יומא מג.) נמי אמרינן דאותה דוקא דאמרינן התם אין שותטין שתי פרות כאחת משום שנא' "אותה" ולא אותה ואת חברתה וכיון דבגמרין נקטינן דאותה=דוקא לא איכפת לן במאי דתניא בתוספתא דדלמא משבשתא היא ולא מיתניא בי רבי חייא ורבי אושעיא וכן נראה לי דודאי פשטיה דאותה=דוקא דסוגיין הכי מדאמרינן בפרק בתרא דמכילתין (דף פו:) עלה דמתני' נדרה אשתו וסבר שנדרה בחו וכו' למימרא "הגיע אותה"=דוקא היא וכו' וקמה לן סוגיין הכי אם לא שתאמר דגבי דאותה דוקא לענין שידע מי נדרה לענין אותה לבדה לאו דוקא וכ"ל להלכה דבי הכי דאינו מיפר לשתי נשיו בבת אחת הכי נמי אינו מקיים לשתיהן כאחת דהא בהיא סוגיא דלקמן משמע דבי הכי דאותה דכתיב בהפרה דוקא הכי נמי לה דכתיב בהקמה דוקא וכמו שאכתוב באותה סוגיא בסייעתא דשמיא:

מתני'

לז א מיי' פי"ז מהל' מעשה קרבנות הל' ה:

לח ב מיי' פי"ב מהל' נדרים הלכה יג סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד סימן רלד סעיף כה:

לט ג מיי' שם הלכה יד טוש"ע שם סעיף כט:

מ ד ה מיי' פי"ד מהלכות סוטה הלכה ג:

נוסח מהר"ם טיפר לשתי נשיו בבת אחת

נוסח בדל-מהו טיפר לשתי נשיו בבת אחת

נ"ב שם: מכות יח: מנחות יח: קא: קידושין כה. יבמות קו: חולין סג: נדה סו:

(לוי)

* כאמור לעיל: ואם ביום שמוע אשה יניא אותה ופקר אות נגדה ... סוטה ח. [תוס' דנעים פ"ח תוספתא סוטה פ"ח]

[בתוס' דנעים פ"ח הכי איתא רבי יהודה אומר וכו' אלא משום שנאמר והקריב אותה הכהן במדבר ס' פט"ז אחת הוא מקריב ואין מקריב שתים ע"כ וכן איתא בתוס' דסוטה פ"ח ודע דרמב"ם פ"ד מהל' סוטה כתב שנאמר והעמיד אותה הכהן ועל כתף אעות נפל בספר הרמב"ם כי לא נמצא פסוק זה וע"ל והקריב אותה הכהן]

פי' הרא"ש

דאמר ליה לכי שמענא הפר לה. כלומר הפר לה וכשאשוב ואשמע נדליה אמוץ הפרתך בקדושה: לא מן השם הוא זה. לא מפני טעם זה אמרו דאין משקין שתי סוטות כאחת אלא משום שנאמר והשקה המשקה ליה כאילו כתב והשקה אותה ודרשינן אותה לבדה. ולענין הלכה אינלא מ"ד דרבינא מדרבנן מוכח לה לבעיין דלא משמע להו אותה דוקא דהא יהבי טעמא מפני שלבה גם בחברתה הלכך נקטינן דבעל מיפר לשתי נשיו כאחת והכי איתא בתוספתא דמכלתין (רפ"ו) בפי' רבי יוסי בר' יהודה ורבי אלעזר בר' שמעון אומרים הפרת נדרים מעת לעת כילד היו על אשתו חמשה נדרים או שהיו לו חמש נשים ונדרו כולן ואמר מופר לכן מופרין מופר לך אינו מופר אלא לה ואין כן דעת הרמב"ן ז"ל משום דבפ"ק דסוטה (דף ח') אמרינן דמאן תנא קמא ר' שמעון היא דדרש טעמיה דקרא ומה טעם אותה לבדה מפני שלבה גם בחברתה אלמא לגולי עלמא דרשינן אותה לבדה ואם לא בלל כשר ומתרץ רבי זירא כי אמרינן דבלילה [אין] מעכבת בו בראוי לבילה כגון ששים עשרונים הראוי לבילה אם לא בלל כשר, וכל שאין ראוי לבילה כגון ששים ואחד, בילה מעכבת, ומאחר דאין נבלנין אין מביאין, ה"נ גבי חרש יכל הראוי לשמוע כגון שאינו חרש, בדידיה אין שמיעה מעכבת ובעל מיפר בלא שמיעה, ושאינו ראוי לשמיעה כגון חרש, שמיעה מעכבת בו ולא מצי מיפר: **אי דילמא ושמע ליפר לא מעכב.** כלל: **בבת אחת.** בדיבור אחד: **דוקא.** יש לאותה ולא ששים בבת אחת: **שתי עונות כאחת.** בשתי קיומות: **שלבה גם בחבירתה.** הואיל ויש (ג) לו חברתה *(אחרת) מה בכך אם אשה אני: **והשקה לבדה.** דוהשקה דוקא משמע אחת ולא ב': *) [נ"ל אומרת]

מתני'

שמיעה הוא לא מעכבא ביה שמיעה דהני דליכא למיפשט בעיין דלעיל מדתניא ושמע אשה פרט לאשת חרש דימא מדנקט חרש משמע דהיכא דהוי בר שמיעה לא מעכבא ביה שמיעה דליתא משום דליכא לדחויי דלמא משום אורחא דמילתא נקט חרש וה"ה דבעל בעלמא דאי לא תימא הכי לעיל אמאי לא פשטוה להיא בעיא מהך ברייתא אלא ודאי משום דליכא לדחויי כדדמיקן מיהו אפילו הכי כיון דקאמר רמי בר חמא אח"ל בעל מיפר בלא שמיעה ומסמיך ליה ממי אדרבי זירא דאמר כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו משמע דהכי קיי"ל ועוד דפשטייהו דמתני' והך מתניתא דלעיל בהכי רחטי ואע"ג דשניהו אשטיי לא סמכינן וכן דעת הרמב"ם ז"ל: **איבעיא** להו בעל מהו שיפר לשתי נשיו בבת אחת. שאם נדרו שתיהן ואמר להן מופר לכן: **אותה דוקא.** "ביום שמוע אשה יניא לאותה" והא דבעיא בבעל ה"ה באב דגבי אב נמי כתיב "לאותה": **מפני שלבה גם בחברתה.** שפעמים שחברתה מהורה והיא טמאה וכשתראה חברתה אומרת מהורה אני תגיס דעתה ולא תרצה להודות וימחק שם שנכתב בקדושה: **לא** מן השם הוא זה. לא מפני טעם זה אמרו דאין משקין שתי סוטות כאחת אלא משום שנאמר והשקה המשקה ליה כאילו כתב והשקה אותה ודרשינן אותה לבדה. ולענין הלכה אינלא מ"ד דרבינא מדרבנן מוכח לה לבעיין דלא משמע להו אותה דוקא דהא יהבי טעמא מפני שלבה גם בחברתה הלכך נקטינן דבעל מ